

Arrest

nr. 83 694 van 26 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 16 april 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van 30 maart 2012 van de gemachtigde van de staatssecretaris waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf om medische redenen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat A. HENDRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 26 januari 2012 dienen verzoekers een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9*ter* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 30 maart 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekers ter kennis gebracht op 5 april 2012. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 26.01.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

S., D. (RR 000)

geboren op 10.04.1960 te A.

en echtgenoot:

S., Q. (RR 000)

geboren op 23.04.1956 te V.

nationaliteit: Albanië

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4- van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1; vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 30.03.2012 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Derhalve kan uit het voorgelegd medische dossier niet worden afgeleid dat betrokkene lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In het enig middel voeren verzoekers de schending aan van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Vervolgens voeren zij de onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing aan.

Ter adstruering van het middel zetten verzoekers het volgende uiteen:

"De bestreden beslissing van de DVZ maakt een bestuurshandeling uit zodat deze overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering dient te worden gemotiveerd. De DVZ dient zijn beslissingen op gemotiveerde wijze te nemen, hetgeen niet gebeurd is in casu.

Het Hof van Cassatie heeft geoordeeld naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake motivering van rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg tegen willekeur is en als bewijs geldt van het feit dat opgeworpen middelen werden onderzocht (Cass. 12 mei 1932, Pas. 1932, I, 166)

Dit principe werd eveneens in de grondwet opgenomen onder artikel 149 G.W ..

De betwiste beslissing voldoet zelf niet aan de motiveringsvereiste omschreven in de formele motiveringswet en in andere rechtsbronnen (Arbeidshof Gent, 14 december 1994, RW, 1995-96, 49).

Dat dit niet gebeurd is, of minstens zeer gebrekkig, zal blijken uit de hierna opgesomde vergissingen in de bestreden beslissing van de DVZ.

2. De onjuiste, gebrekkige of ontbrekende motivering van de bestreden beslissing van de DVZ

in het licht van de Wet van 29 juli 1991 – schending van 9 ter vreemdelingenwet

De motivering van de DVZ luidt al volgt:

Reden: (...)

Verzoekers zijn het met deze motivering oneens.

Zoals gemeld in het medisch attest, lijdt verzoekster aan een ernstige depressie. Haar arts bevestigt dat het gaat om een ernstige aandoening. Een depressie is een pathologische toestand.

Na hart- en vaatziekten en kanker is depressie de derde meest voorkomende ziekte. Men kan absoluut niet stellen dat depressie geen levensbedreigende ziekte is.

Daarenboven betreft de bestreden beslissing een beslissing ten gronde, daar zij reeds oordeelt over de ziekte zelf.

Op basis van de informatie van het dossier, is het dossier alvast wél ontvankelijk.

Deze motivering kan niet weerhouden worden.

Het middel is gegrond."

2.2 In de nota met opmerkingen repliceert verweerder het volgende:

“Verzoekers menen dat de depressie waar verzoekster aan lijdt wel degelijk een levensbedreigende ziekte is. Bovendien zou de thans bestreden beslissing zich reeds uitspreken over de gegrondheidsfase, terwijl de aanvraag onontvankelijk werd verklaard.

Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de thans bestreden beslissing stelt dat de ambtenaar-geneesheer in een advies heeft geoordeeld dat de aangehaalde ziekte geen ziekte betreft in de zin van art. 9ter §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980. Het betreft het determinerende motief.

Art. 9, §1, eerste lid luidt als volgt:

§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

De aanvraag moet per aangetekende brief worden ingediend bij de minister of zijn gemachtigde en bevat het adres van de effectieve verblijfplaats van de vreemdeling in België.

In het bij de aanvraag 9ter gevoegde standaard medisch getuigschrift wordt gesproken over een depressie met hypertensie, hartklachten en hartkloppingen, angsten, psychotische neigingen en paranoïde wanen. Verzoekers bevestigen dat het om deze aandoeningen gaat.

Verwerende partij vroeg op 29 maart 2012 de ambtenaar-geneesheer, overeenkomstig art. 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980, een advies omtrent deze ziekte. Deze oordeelde op 30 maart 2012 dat het een ziekte betreft die kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals omschreven in art. 9ter, met name dat het geen levensbedreigende ziekte betreft.

Verzoekers verklaren niet akkoord te gaan met deze beoordeling van de ambtenaar-geneesheer en vragen derhalve impliciet de Raad een herbeoordeling van de gegevens die enkel de ambtenaar-geneesheer toekomt.

“Voor zover het de bedoeling zou zijn van verzoekers om de Raad te vragen om de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer over te doen, dient de Raad op te merken dat het hem niet toekomt in het raam van een annulatieprocedure om zijn beoordeling in de plaats te stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer” (arrest RVV, nr. 73.032 d.d. 11 januari 2012) .

Waar verzoekers suggereren dat verwerende partij zich begeeft in de gegrondheidsfase door een dergelijke beoordeling, gaan zij kennelijk voorbij aan het gestelde in art. 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980:

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

4° indien de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Verzoekers' grief mist dienaangaande juridische grondslag.

Het enig middel is niet ernstig.”

2.3 Er dient opgemerkt te worden dat de bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen tot doel hebben de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoekers kritiek uitbrengen op de inhoud van de motivering zodat zij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kunnen invoeren.

Wat de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht betreft, merkt de Raad op dat hij bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing werd getroffen op grond van artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet.

Artikel 9ter, § 3, 4° van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

4° indien de in §1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris om advies heeft gevraagd op 29 maart 2012 aan de arts-adviseur betreffende de ziekte en het kennelijk al dan niet beantwoorden aan het begrip ‘ziekte’ zoals voorzien in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Uit het medisch advies van 30 maart 2012 van de arts-adviseur blijkt vervolgens dat de beschreven ziekte in het medisch attest kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals bepaald in artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

De gemachtigde van de staatssecretaris oordeelt derhalve de aanvraag onontvankelijk nu de ziekte, blijkens het advies van de arts-adviseur, niet beantwoordt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit.

Verzoekers zijn het met deze motivering niet eens. Zij verwijzen naar het medisch attest waaruit blijkt dat verzoekster lijdt aan een ernstige depressie. Haar arts bevestigt dat het gaat om een ernstige aandoening. Verzoekers betogen dat depressie wel degelijk een levensbedreigende ziekte is.

Uit het advies van de arts-adviseur blijkt dat de ziekte, zoals beschreven in het voorgelegd medisch attest “*geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene*” en verder “*volgens de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens eist de graad van ernst, gevergd door artikel 3 van het Verdrag, immers een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte*”. De arts-adviseur oordeelt vervolgens dat “*de beschreven depressie (...) niet van direct levensbedreigende aard (is).*”

De Raad merkt op dat artikel 9ter, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet spreekt van een in België verblijvende vreemdeling die op zodanige wijze lijdt aan “*een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of zijn fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft*”; dat uit deze bepaling blijkt dat het moet gaan om een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een ziekte die een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling en er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. In de memorie van toelichting betreffende het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 (*Parl.St.*, Kamer, zittingsperiode 51, n/ 2478/001) waarbij artikel 9ter wordt ingevoegd, wordt gesteld dat het onderzoek gebeurt geval per geval, rekening houdend met de individuele situatie van de aanvrager, en wordt geëvalueerd “*binnen de limieten van de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens*” en dat “*de appreciatie van de bovenvermelde elementen wordt overgelaten aan een ambtenaar-geneesheer die een advies verstrekt aan de ambtenaar die de beslissingsbevoegdheid heeft over de verblijfsaanvraag*”.

De arts-adviseur stelt in zijn advies vast dat de ziekte van betrokkene geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene, conform de vaste rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens waaruit blijkt dat de aandoening levensbedreigend dient te zijn door de kritieke gezondheidstoestand of het vergevorderde stadium van de ziekte alvorens de bescherming verleend door artikel 3 van het EVRM in het gedrang komt. Met het argument dat depressie een “*ernstige aandoening*” is omdat hun arts heeft bevestigd dat depressie “*een pathologische toestand (is)*” dat “*na hart- en vaatziekten en kanker (...) depressie de derde meest voorkomende ziekte (is)*”, weerleggen verzoekers niet het advies van de arts-adviseur die oordeelt dat de ziekte “*geen directe bedreiging inhoudt voor het leven van betrokkene*”. In de mate verzoekers betogen dat zij het niet eens zijn met de beoordeling van de arts-adviseur dat de ziekte geen directe bedreiging zou inhouden voor het leven van betrokkene, merkt de Raad op dat zij om een ‘herbeoordeling’ vragen van de ziekte, dat hem evenwel niet toekomt. De Raad kan in het raam van de annulatieprocedure zich niet in de plaats stellen van de beoordeling van de ambtenaar-geneesheer.

Waar verzoekers betogen dat verweerder een beslissing ‘ten gronde’ heeft genomen en reeds oordeelde over de ziekte zelf, gaan zij voorbij aan het gestelde in artikel 9ter, § 3, 4° van de

Vreemdelingenwet waaruit blijkt dat de gemachtigde de aanvraag onontvankelijk kan verklaren nadat de arts-adviseur in een advies heeft vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan het begrip 'ziekte' zoals bepaalde in artikel 9ter, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Verzoekers' grief mist bijgevolg juridische grondslag.

Verzoekers maken met hun grief niet aannemelijk dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover verweerder beschikt krachtens artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN